

veed jeg ikke, men det vilde de ærede Medlemmer jo faae Leilighed til at udtale sig nærmere om. Jeg skal kun her sige, at jeg tror, at det vilde være et meget stort Tab for de Sparekasser, som de ærede Medlemmer tænke paa, og som de vilde vise en særegen Omhu for, at negte Sparekassinspektøren at komme til dem. Jeg tror, at Sparekassinspektørens Undersøgelse af Sparekasserne er et væsentligt Middel til at styrke den Tillid, som vi jo Alle gjerne vilde have, at disse skulle nyde — og nyde med Ret — blandt Befolkningen, samt at det at hørve en Sparekasse dette Tilsyn, det at stille den udenfor Loven i den Henseende, vilde være en meget daarlig Tjeneste, at gjøre den vedkommende Sparekasse. Men i og for sig ser jeg virkelig ikke, hvorfor en saadan Sparekasse, hvor Interessenterne selv vælge Bestyrelsen, mindre skulde have sine Ting i Orden end enhver anden Sparekasse, eller hvorfor den skulde kunne indrette sig saaledes, at den ikke kunde være bekendt at lægge Papirerne frem saa godt som enhver anden Sparekasse. Det tror jeg, ikke vilde være nyttigt eller hensigtsmæssigt. — Der andet Punkt af større Omfang, som har vakt nogen Divergens i Udvalget, er Forholdet mellem Sparekasser og Banker. Jeg tror, at Udvalget i sin Helhed har været enig om, at den Forbindelse, der i de senere Aar mere og mere har fundet Sted mellem Bankvirksomhed og Sparekassivirksomhed, derved at Bankerne bestandig mere have indrettet sig paa at oprette Sparekasser som en Del af deres Forretning i og for sig, ikke er heldig. Jeg tror, at man er nogenlunde enig om, at disse to Virksomheder, Sparekassivirksomhed og Bankvirksomhed, i deres Væsen ere saa forskellige, at det vilde være ønskeligt ikke at have dem blandede sammen i den samme Institution. Det er den Tanke, som har været den ledende for Udvalget. Smid- lertid skal jeg villig indrømme, at det ikke er noget radikalt Forslag, som Udvalgets Flertal i saa Henseende har gjort. Hvis man, som det ærede Mindretal har sagt, ikke havde foresøgt at løse dette Spørgsmaal, men at hugge Knuden over, vilde Forslaget vistnok have set anderledes ud. Saa vilde Flertallet ikke være blevet staaende ved at tillade de nu værende Banker, som have Sparekassivirksomhed, at fortsætte denne Virksomhed, men gjort kort Proces og sat Bankerne paa den ene Side og Sparekasserne paa den anden Side. Det vilde have været at hugge Knuden over og vilde have været en ren og klar Bestemmelse. Saavidt har imidlertid Udvalget ikke troet at kunne gaa, men er i saa Henseende blevet staaende ved, hvad der allerede fra Regjeringens Side var foreslaaet. Man har nøiedes med en Slags Overgangsbestemmelse, idet man har ment at kunne se Liden an, indtil denne Sag videre udviklede sig. Man er kun fra Udvalgets Flertals Side kommen til

at affære denne Sammenblanding for Fremtiden, nemlig for de Institutter, der fremtidig oprettes, idet man har søgt at gjøre det vanskeligt og saavidt muligt ugjortligt at oprette nye Institutioner med en saadan Forening af Bank- og Sparekassivirksomhed; men for de nu bestaaende Institutters Vedkommende, — og det er jo en temmelig betydelig Virksomhed, som udfoldes fra deres Side — har man ikke ment at burde stride ind. Det er altsaa et meget lempeligt og meget moderat Forslag og et Forslag, som ingenlunde udtrykker tilnærmelsesvis fuldt ud den Tanke, der egentlig har været den ledende i Udvalget, som man her har tilladt sig at foreslaa, nemlig kun at affære for Fremtiden, sige, Institutters Oprettelse. Jeg skal kun tilføje, at naar Udvalgets Mindretal har ment, at man derved har gjort et Indgreb i de rene Bankers fremtidige Virksomhed, er det sikkert en Misforstaaelse. Banker vil der kunne oprettes ligesaa mange af efter vort Forslag som tidligere, og de vilde kunne oprettes overalt, ligesaa fuldt som forhen, naar der paa noget Tidspunkt er Trang dertil. Og saa vilde disse Banker kunne komme til at virke med de samme Begunstigelser, som hidtil have været tilstaaede Banker. Der vil ifølge vort Forslag ikke være Noget til Hinder for, at Indenrigsministeren ogsaa fremtidig giver de rene Banker de Begunstigelser med Hensyn til Stempelpapir, som der i Pragis nærmest vil være Tale om. Det er ikke afflaaret ved dette Forslag. Men hvad der er afflaaret ved Forslaget, er, at Bankinstitutter kalde sig Sparekasser og derved søge at komme til at virke med de Midler, som vi ikke anse det for økonomisk rigtigt eller for nyttigt for Samfundet, at man begunstiger Banker i at tilvende sig.

Med disse saa Bemærkninger skal jeg anbefale Regjeringens Forslag til Vedtagelse med de Endringer, som jeg saaledes har tilladt mig at fremstille. Jeg tror, at det vil røkjendes, at Udvalget i sit Forsøg paa at føre denne Sag til god Ende har vist saa megen Bæmselighed overfor de bestaaende Interesser, som overhovedet er muligt. Det har været vor Bestræbelse at gaa frem med saa megen Bæmselighed overfor bestaaende Institutioner og bestaaende Forhold, som overhovedet lod sig gjøre, naar det andet Formaal skulde kunne føres igjennem med nogen særlig Virkning, nemlig at der bliver øvel en virksom Kontrol med Sparekasserne, med hele deres Maade at føres paa. Det vilde være meget beklageligt, om man med Hensyn til disse Kontrolbestemmelser vilde forlade den Indstilling, som Udvalgets Flertal har gjort, fordi jeg ikke skjøner rettere, end at der saa ikke vil blive Stort tilbage af det Hele. Jeg maa navnlig for Sparekassinspektørens Vedkommende særlig lægge Vægt paa, at jeg anser ham for et saa nødvendigt Led i hele det Forslag, hvorom Udvalgets Flertal har samlet sig, at den Omstændighed, at han gif ud, hos mig vilde vække